

ΜΕΝΙΟΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το σημάδι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το σημάδι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μένιος Σακελλαρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά,
Μερσίνα Λαδοπούλου

© Μένιος Σακελλαρόπουλος, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Vanessa Skotnitsky/Arcangel Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1266-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1267-2

Υπόθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΜΕΝΙΟΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το σημάδι

*Στον Γιώργο, που με γέμισε δάκρυα χαράς
πέρσι το καλοκαίρι. Που ακούει υπομονετικά
την γκρίνια μου σε καθημερινή βάση.
Μακάρι να ρίχνει στην μπίρα του μερικές από τις σταγόνες
αγωνίας μου, που περιέχουν και γνώση. Και μακάρι
να φτάσει το όνειρό του ως το τέλος. Μαζί στο... Πάτραθλο!*

*Σε όλους τους υποψήφιους μαθηματικούς της Πάτρας
μ' εκείνα τα ογκώδη ακαταλαβίστικα βιβλία...*

Σε όλα τα παιδιά μας, με αγάπη και κατανόηση...

Σημείωμα του συγγραφέα

Το σκεφτόμουν πάντα, σε στιγμές έντασης αλλά και χαλάρωσης, ότι ένα λεπτό, μπορεί και λιγότερο, είναι ικανό να καταστρέψει τα πάντα. Ένας λάθος χειρισμός, μια κακή απόφαση, μια αδράνεια, μια κίνηση έκρηξης φτάνουν και περισσεύουν για να σε βάλουν σε μπελάδες.

Ένα λεπτό μόνο, λίγα δευτερόλεπτα. Η λάθος στιγμή, στο λάθος μέρος. Οι φυλακές, τα νοσοκομεία, και, ακόμα χειρότερα, τα νεκροταφεία, είναι γεμάτα με ανθρώπους που πλήρωσαν αυτή τη λάθος στιγμή.

Το σκέφτηκα πολύ έντονα όταν βρέθηκα στην Πάτρα για τα της τακτοποίησης του γιου μου, του Γιώργου, με την εισαγωγή του στο Μαθηματικό, όνειρο ζωής του.

Ένα βράδυ λοιπόν, όπως περπατούσα κάπου στο κέντρο αυτής της υπέροχης φοιτητούπολης, είδα –άνησυχος ομολογώ– ορδές φοιτητών να προελαύνουν για να κάνουν τη νύχτα δική τους, να την πιουν μέχρι την τελευταία σταγόνα, σαν να μην υπάρχει αύριο. Αν είναι αυτό που είπε υπέροχα η Χαρούλα Αλεξίου, ότι «η νύχτα θέλει έρωτα και βράδια αξημέρωτα», πάει καλά. Αλλά θέλει και νηφαλιότητα. Γιατί όταν ξεφύγει η κατάσταση, πώς μαζεύεται;

Βλέποντας λοιπόν νεαρούς και νεαρές να πνίγουν την ορμή τους στο αλκοόλ δίχως όρια, σκέφτηκα εκείνο το περίφημο

«ένα λεπτό», αυτό που φτάνει –και περισσεύει– να καταστρέψει τα πάντα. Αυτόματα μου ήρθε στο μυαλό μια ιστορία, αυτή που περιγράφει το βιβλίο, με ήρωα τον Στέφανο Δημητρίου και ηρωίδα την Ελβίρα Γεωργιάδου, πλάσματα της φαντασίας μου, παιδιά όμως της διπλανής πόρτας, δικά μας λατρεμένα παιδιά. Παιδιά που έκαναν όνειρα να σπουδάσουν, να κερδίσουν τη ζωή τους με τον τρόπο που λαχταρούν, σε εποχές μάλιστα που η νέα πραγματικότητα δείχνει απειλητική.

Βλέποντάς τα λοιπόν να ξεχύνονται, αγριεμένα κάποια, τρόμαξα με τη σκέψη του «μοιραίου στιγμιαίου λάθους», όπως έλεγαν και οι καθηγητές μου στη Νομική. Κι η ιστορία μου, επίσης χωρίς φρένα, διαμορφώθηκε στο λεπτό μέσα στο μυαλό μου. Έμενε να τη βάλω σε μια τάξη, σε μια σειρά. Ακολούθησα λοιπόν τον Στέφανο και την Ελβίρα βήμα προς βήμα. Πήγα στα στέκια τους αλλά και στο πάρτι τους, είδα τους ξέφρενους ρυθμούς τους, μύρισα την αδρεναλίνη τους, την είδα να χορεύει, να ξεχειλίζει, να ορμάει σαν χείμαρρος. Κι όταν αυτή πλημμυρίζει τα πάντα, δύσκολο να σταματήσει ένα παιδί σε τέτοια ηλικία.

Μόλις λίγα δευτερόλεπτα χρειάστηκαν για να αστράψει το μαχαίρι του Στέφανου, που λόγω συνθηκών και συγκυριών αδυνατούσε να βρει το φρένο. Κι εκεί άρχισε ο Γολγοθάς μας, αγκαζέ. Αστυνομικό Τμήμα Πάτρας, Νοσοκομείο του Ρίου, εισαγγελείς, ανακριτές, κελιά, δικαστήρια. Τα ακολούθησα όλα πόντο πόντο. Με πόνο ψυχής.

Κι ύστερα; Η μορφή της κόλασης στη γη. Φυλακές Ανηλίκων Αυλώνα –εκεί όπου γονάτισα από τον πόνο προστά σε ανήλικους δολοφόνους, κάποιους μάλιστα ισοβίτες!–, φυλακές Διαβατών –κανονική αποθήκη ψυχών που διαλύει τους ανθρώπους–, αγροτικές φυλακές Κασσαβέτειας στον Αλυμρό

Βόλου. Εκεί έπρεπε να πάει ο Στέφανος για να μη γίνει παρανάλωμα στην πυρά των κλειστών κελιών. Γιατί όποιος κατάδικος έχει ασχολία (γι' αυτό είναι σπουδαίος λόγος η διατήρηση των αγροτικών φυλακών) έχει εντελώς διαφορετική εξέλιξη, δεν κάνει διδακτορικό στην ανομία και στο έγκλημα, ούτε καταντά πιόνι της παράλογης λογικής που βασιλεύει στις φυλακές.

Αποστολή Κασσαβέτεια λοιπόν, όχι και τόσο απλό με μια πρώτη ματιά. Το ρεπορτάζ μου με οδήγησε σε μια εκπληκτική γυναίκα, τη διευθύντρια Φούλα Σαμαρά, «καλό Σαμαρείτη» από τους σπάνιους. Ναι, μια γυναίκα που κρατάει τα ηνία μιας δύσκολης φυλακής και έχει κάνει τους κρατούμενους να πίνουν νερό στο όνομά της· αδιανόητο, απολύτως απίθανο. Είδα με τα μάτια μου κελιά κατάδικων να έχουν τη φωτογραφία της δίπλα στο εικόνισμα της Παναγίας.

Η ίδια το αντιμετώπισε με αμέριστη συστολή. «Τον κρατούμενο πρέπει να τον κοιτάς στα μάτια! Είναι άνθρωπος, έχει ψυχή. Αυτός είναι ο δικός μου κανόνας κι είναι απαράβατος», μου είπε. Και το εννοεί. Αυτό λέει, αυτό δείχνει σε όλους.

Εκεί, μέσα σε δύσκολες συνθήκες που πνίγουν την ανάσα κάθε άμαθου, μου άνοιξε μονοπάτια του μυαλού, με πήγε στα κελιά αλλά και στα «σπιτάκια» όσων φυλακισμένων ζουν σε καθεστώς «ημι-ελευθερίας», σε όλους τους χώρους εργασίας τους: στις αγελάδες, στα γουρουνία, στα πρόβατα, στα χωράφια, στα μπουστάνια, στους κήπους, παντού.

Μίλησα επί ώρες με κάμποσους «Στέφανους», ανθρώπους κατεστραμμένους από «ένα λεπτό». Μετανιωμένοι σχεδόν όλοι. Αν μπορούσαν να γυρίσουν πίσω τη ζωή τους, δε θα είχαν διαπράξει ποτέ το αδίκημα για το οποίο εκτίουν την ποινή τους. Αυτή όμως η συγκεκριμένη φυλακή –και η διευθύντρια,

η Φούλα– τούς δίνει όραμα, τους τροφοδοτεί τις ελπίδες τους, τους δείχνει τον δρόμο της ελευθερίας, πολύτιμη (μαζί με την υγεία) όσο τίποτε άλλο.

Γνώρισα ανθρώπους που μπήκαν νεαροί στη φυλακή και θα βγουν μεσήλικοι. Ανατριχιαστικό... Αχιλλέα, Πάτρικ, Κώστα, καλή λευτεριά. Και μην ξεχνάτε ποτέ πως όποιος κοιτάζει προς τα έξω ονειρεύεται, όποιος κοιτάζει μέσα του ξυπνάει... Και σε σένα, Φούλα, καλό κουράγιο και μακάρι να βρεθούν άνθρωποι να σε μιμηθούν. Οι εργαζόμενοι του Υπουργείου Δικαιοσύνης μπορούν να μάθουν πολλά από σένα. Και η Πολιτεία μπορεί να σε έχει παράδειγμα και να ξυπνήσει επιτέλους. Ένα ευχαριστώ και στους δεσμοφύλακες, που μου έδειξαν με υπομονή «μυστικά και ντοκουμέντα» τα οποία δεν μπορούσα να φανταστώ.

Η μυθοπλασία είχε πολλές παραμέτρους. Βασική ήταν βέβαια η νομική πλευρά. Ξανά στα δικαστήρια για να παρακολουθήσω ανάλογες δίκες, ξανά ώρες συζήτησης με τον «σταυραδελφό» πια, τον δικηγόρο Τάκη Δοροβίτσα, τον οποίο πίεζα σαν κανονικός κατάδικος. Ποινές, επιμέτρηση, ένα σωρό θέματα που έπρεπε να ζυγιστούν σωστά. Αρχάς και ολίγον Κρητικός, με άντεξε!

Είχαμε και την ιατρική πλευρά. Η μητέρα του Στέφανου, η Δέσποινα Δημητρίου, αρρώστησε από καρκίνο, έλιωσε από το μαράζι. Ποια μάνα άλλωστε να αντέξει με το παιδί της στη φυλακή; Αρχισε λοιπόν και ιατρική διασταύρωση πληροφοριών, κι εκεί ήταν πολύτιμη η βοήθεια του παλιού καρδιακού φίλου, του χειρουργού Στέλιου Ρέστου, που έβαλε τα πράγματα σε μια σειρά με χειρουργική ακρίβεια.

Μετά; Το οδοιπορικό στην Πάτρα, με δεκάδες ταξίδια! Ένα μεγάλο ευχαριστώ στην υπέροχη συνάδελφό μου Ελί-

ζα Καλλίτση, σπουδαία δημοσιογράφο από τις λίγες. Πολύτιμη η συνδρομή της στα της πόλης της και έντονη η παρουσία της. Τόσο έντονη, ώστε... πήρε ρόλο στο μυθιστόρημα! Άξια!

Δύσκολη η περιπλάνηση σε τέτοια γλιστερά μονοπάτια, έπρεπε να την αντέξω ως το τέλος για τον Στέφανο, ακολουθώντας ακόμα και τον πατέρα του Πανίκο ως την Κύπρο και την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Άξιζε το ταξίδι...

Κι άξιζε πάνω απ' όλα η κουβέντα με τους «Στέφανους» των καιρών μας στις φυλακές του Αυλώνα και της Κασσαβέτειας· εμπειρίες ζωής. Για να τους ακούσω αλλά και να τους πω να δώσουν βάση στους εκπληκτικούς στίχους του Άκη Πάνου:

*Η ζωή μου όλη μια ανοησία
κι η μοναδική μου η παρουσία.
Η ζωή μου όλη είναι μια θυσία
που σκοπό δεν έχει ούτε σημασία...*

Έχει σημασία λοιπόν. Να σκεφτούν και να καταλάβουν, να παραδειγματιστούν, να κάνουν επανεκκίνηση. Οι αχτίδες μπορούν να φτάσουν και μέσα στο κελί, όσο παγωμένο κι αν είναι, γιατί «η ζωή μου ΔΕΝ είναι ένα καμίνι που 'χω πέσει μέσα και με σιγοψήνει». Η ζωή έχει και αύριο...

Φυσικά έχει δίκιο ο Διονύσης (Σαββόπουλος). Γιατί σαν βγουν απ' αυτή τη φυλακή, κανείς δε θα τους περιμένει. Οι δρόμοι θα 'ναι αδειανοί κι η πολιτεία τους πιο ξένη. Γι' αυτό και οι οικογένειες πρέπει να είναι κοντά στους ανθρώπους τους, ως το τέλος. Πολλοί, πραγματικά μετανιωμένοι, αξίζουν μια δεύτερη ευκαιρία.

Ας είμαστε ρεαλιστές. Για τα παιδιά «Χωρίς οικογένεια» τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα απ' ό,τι τα περιέγρα-

φε ο Έκτορ Μαλό, καθώς ζούμε σε μια εποχή που έχουν ξεχαρβαλωθεί τα πάντα. Ευτυχώς κάποιες οργανώσεις (Άνθρωποι με άλφα κεφαλαίο) κάνουν ό,τι μπορούν, εν γνώσει τους ότι δε φτάνει... Όπως δε φτάνει όση αγάπη κι αν δώσει κανείς στα παιδιά του. Πάντα χρειάζεται περισσότερη. Αγάπη και κατανόηση. Έτσι μπορεί (ίσως...) να ελαχιστοποιηθούν οι «Στέφανοι»...

Υπερόγραφο, επί προσωπικού

Σ' αυτή τη ζωή, νομοτελειακά, όλα έχουν μια αρχή κι ένα τέλος, άλλοτε ευτυχισμένο ή ήρεμο κι άλλοτε πικρό. Έπειτα από δέκα βιβλία στις Εκδόσεις Λιβάνη σκέφτομαι με χαμόγελο όλα τα καλά, που ήταν πολλά, και γι' αυτό οφείλω ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους τους ανθρώπους των Εκδόσεων Λιβάνη, έναν προς έναν. Μου είχε περάσει η σκέψη να μην ξαναγράψω, όταν ένα «Ψιτ» έπεσε σαν βότσαλο στη λίμνη μου. Ήταν η –εκπληκτική σε όλα– Λένα Μαντά, που ήρθε ουρανοκατέβατη και δημιούργησε κύματα!

«Μ' αρέσουν οι ιστορίες σου και ο τρόπος που τις λες, όμως τα εξώφυλλά σου χρειάζονται ένα Ψ, όπως Ψυχογιός...» μου είπε σε ένα υπέροχο καφέ στο Μαρούσι, κι έτσι ξεκίνησε ο... έρωτας –κεραυνοβόλος– που έγινε γάμος! Με το Ψ!

Η... General Patton των Εκδόσεων ΨΥΧΟΓΙΟΣ, η Αγγέλα Σωτηρίου, μου είπε μερικές κουβέντες, με αγκάλιασε με το βλέμμα της και μου έδειξε το τερέν. Αυτό ήταν. Μου έφτανε το βλέμμα, που για μένα είναι σαν τρόπαιο! Έτσι ξεκίνησα αμέσως γιατί έτσι λειτουργώ. My way! Σ' αυτούς τους καιρούς, περισσότερο από ποτέ, έχει μεγάλη σημασία να είναι ζεστός ο κόσμος, όταν μάλιστα όλα διαλύονται τριγύρω. Γιατί όπως έγραψε κάποτε κι η μαγική Λίνα (Νικολακοπού-

λου), «χωρίς αγάπη αν ζεις, όλα τα τρόπαια είν' αποτρόπαια θαρρείς». Πόσο εκπληκτικά –πόσο!– το είπαν ο Νταλάρας με τον Sting! Ανατριχίλα!

ΕΝΙΩΘΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ να γυρίζει δαιμονισμένα, θαρρείς κι είχε καταφέρει να μπει μέσα σε έναν ανεμιστήρα που τον έτρεχε με ταχύτητα, εκτελώντας μια διαδρομή από την οποία δεν μπορούσε να ξεφύγει. Δεν ήταν πονοκέφαλος, αλλά καταλάβαινε ότι, έτσι όπως λειτουργούσαν μέσα του όλα στο κόκκινο, θα μπορούσε να εκτροχιαστεί και να καταλήξει χαλκομανία στον τοίχο. Ούτε που τον ένοιαζε όμως. Δε θυμόταν, δεν μπορούσε αλλά και δεν ήθελε να υπολογίσει πόσες βότκες –μεταξύ άλλων ποτών– είχε κατεβάσει ως εκείνη τη στιγμή, σε μια νύχτα που την είχε οργανώσει μόνο για κείνη, την όμορφη Ελβίρα του, την κοπέλα που του είχε κλέψει την καρδιά και τον προσγείωσε σε μονογαμική σχέση, κάνοντάς τον να αφήσει στην άκρη όλες τις παλιές ατασθαλίες του.

Εκείνος, ο Στέφανος Δημητρίου, την έβγαλε Ελβίρα. Για τους δικούς της ήταν Ευλαμπία. Έτσι τη βάφτισαν –το όνομα της γιαγιάς της στον Τύρναβο–, έτσι τη φώναζαν.

Της άρεσε από την πρώτη στιγμή η μετάλλαξή της από Ευλαμπία σε Ελβίρα, αν και συχνά πυκνά ο ερωτευμένος Στέφανος της τραγουδούσε: «*Αχ, Ευλαμπία, η ασθένειά σου έγινε χρόνια. Αχ, Ευλαμπία, εγώ θα ψάξω να σου βρω γιατρό!*»

«*Μα είσαι ο γιατρός μου, ο μοναδικός μου γιατρός!*» του απαντούσε εκείνη με ένα γάργαρο γέλιο.

Φοιτητής στο τρίτο έτος της Ιατρικής εκείνος, απολάμβανε το κύρος που έδινε η σχολή του, προσδίδοντάς του μια αύρα ξεχωριστού ανθρώπου, αυτή που μεγέθυνε στις επαφές του με τους άλλους φοιτητές.

Είχαν τσακωθεί αρκετές φορές γι' αυτό, αφού η ταπεινή σε όλα Ελβίρα –του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης– τού ζητούσε να είναι πιο μετρημένος στις εκδηλώσεις του μπροστά στους υπόλοιπους.

«Βγάξεις έναν σνομπισμό, κάτι ψωνίστικο, κι αλήθεια δεν καταλαβαίνω τον λόγο. Δηλαδή, εγώ που είμαι μια ταπεινή δασκάλα πρέπει να νιώθω μικρή μπροστά σου, ενώ τα παιδιά των ΤΕΙ, ας πούμε, πρέπει να νιώσουν σκουπίδια;» του έλεγε συχνά.

«Όλοι ξέρουν ότι η Ιατρική είναι κάτι ξεχωριστό. Ποιος δεν το καταλαβαίνει; Και γιατί, σώνει και καλά, πρέπει να κρατάω χαμηλούς τόνους; Από τα χαμηλά, μόνο... νότες ξέρω. Αλλά δεν καταλαβαίνω πού τον βλέπεις τον σνομπισμό», ήταν η μόνιμη επωδός του.

Οι συνεχείς κόντρες τους για τον «ελιτισμό» και τον «ναρκισσισμό» του, όλα αυτά τα περί σνομπ και ψώνιου, αυτό το αφ' υψηλού βλέμμα του στην εκτίμηση των πραγμάτων, τους έκανε να χωρίζουν για σχεδόν έναν μήνα. Αλλά αγαπιόνταν αληθινά, δεν άντεξαν μακριά και ξανάσμιξαν, παρά τις όποιες διαφορές τους, μ' εκείνον να της υπόσχεται ότι θα είναι πιο εγκρατής και πιο καταδεκτικός στις σχέσεις του με τους άλλους.

«Έτσι κι αλλιώς είσαι υπέροχος σε όλα και πραγματικά ξεχωριστός. Δε χρειάζεται λοιπόν να τονίζεις το εγώ σου. Και χωρίς να κάνεις το παραμικρό, υπερτερείς», του είπε όταν αποφάσισαν να είναι ξανά μαζί, μετά την παρένθεση του χωρισμού τους.

Κι αυτό το αποψινό πάρτι στο σπίτι της οδού Γκότση, στο

κέντρο της Πάτρας, το σπίτι του, ήταν αφιερωμένο σ' εκείνη και στους φίλους της κυρίως, όλοι... ταπεινοί, όπως θα τους έλεγε εκείνος πριν χωρίσουν: φοιτητές και φοιτήτριες της σχολής της, του Παιδαγωγικού Τμήματος, του Τμήματος Νηπιαγωγών, κάποιες κοπέλες της Φιλοσοφικής –παρλαπίπες τις χαρακτήριζε ο Στέφανος–, μερικοί ξέμπαρκοι του Μαθηματικού, τους οποίους εκείνος παραδεχόταν κι αποδεχόταν γιατί το έκαναν από άποψη και τρέλα, ακολουθώντας μια δύσκολη σχολή και παλεύοντας μόνο με αριθμούς, επίσης κάποιοι πολυτεχνίτες και ερημοσπίτες, όπως τους αποκαλούσαν όλοι.

Ένωθε ευτυχισμένος που την έβλεπε χαρούμενη και ενθουσιασμένη, μ' εκείνη να τον αγκαλιάζει και να του δείχνει την ευγνωμοσύνη της για τη μεταστροφή του και την αποδοχή των... ταπεινών πανεπιστημιακών σχολών στο σπίτι του.

Είχε βέβαια και δικούς του φίλους, όλους από την Ιατρική, αφού μ' αυτούς κυρίως ταίριαζαν τα χνότα του και ήταν δεμένος ψυχικά. Μάλιστα με τον έναν, τον Αχιλλέα, έκανε στενή παρέα τελευταία, κι αυτός ήταν που του στάθηκε πολύ όταν είχαν χωρίσει παλιότερα με την Ελβίρα.

Δεν ήταν ένα μίξερo πάρτι, όπως είναι πολλά, εξαιτίας της οικονομικής στενότητας των περισσότερων φοιτητών. Ο Στέφανος είχε εμφάνιση και άνεση, κι αυτό ίσως ενίσχυε το εγώ του, όπως είχε παρατηρήσει σε συζητήσεις τους ο Αχιλλέας, που δε δίσταζε να εκφράζει ανοιχτά τη γνώμη του.

«Ρε συ, εμείς μετράμε τα φραγκοδίφραγκα για να βγάλουμε τη μέρα, κάνουμε συνεχώς διαιρέσεις για να ξέρουμε πόσα λεφτά μπορούμε να χαλάσουμε σε ένα 24ωρο και πόσα μένουν για το υπόλοιπο του μήνα, κι εσένα δε σου καίγεται καρφί. Δες και είσαι εν ενεργεία χειρουργός, και μάλιστα του παλιού καιρού, τότε που έπεφτε το χρήμα», του έλεγε.

Και δεν είχε άδικο. Ο πατέρας του, ο Πανίκος Δημητρίου, πλούσιος Κύπριος καπετάνιος, είχε φροντίσει να του βρει ένα μεγάλο και υπέροχο σπίτι ογδόντα πέντε τετραγωνικών, στο οποίο θα μπορούσε άνετα να ζει μια οικογένεια.

«Για να μη νιώθεις ότι είσαι σε τρύπα», του είχε πει τότε, κάνοντας έξαλλη τη γυναίκα του, τη Δέσποινα, που είχε διαφωνήσει κάθεται.

«Δηλαδή αν έμενε σε ένα δωάρι, θα του έπεφτε η υπόληψη, ή μήπως θα έπεφτε η δική μας; Τα περισσότερα παιδιά μένουν σε σπίτια τριάντα και σαράντα τετραγωνικών, δεν είναι δα και ντροπή...»

Όμως ο Πανίκος, γεννημένος και μεγαλωμένος στη Λευκωσία, δεν έπαιρνε ποτέ από λόγια κι αγνόησε εντελώς τη γυναίκα του αλλά και τον Στέφανο, που συμφωνούσε δειλά με τη μάνα του. Δεν είχε κανένα πρόβλημα να μείνει σε μικρό σπίτι, κι ας ήταν μαθημένος αλλιώς, σε μια μεγάλη μεζονέτα την οποία είχε αγοράσει ο πατέρας του τις καλές εποχές, τότε που έρρεε το χρήμα.

Η μητέρα του λοιπόν, πάντα ήπια και μετρομένη και πολύ χαμηλών τόνων –έτσι όπως μεγάλωσε και ανατράφηκε στη Ζάκυνθο–, κόντεψε να πάθει εγκεφαλικό όταν έμαθε ότι ο άντρας της έστελνε εξακόσια ολόκληρα ευρώ τον μήνα στον κανακάρη τους, χώρια το νοίκι και οι λογαριασμοί, χρήματα με τα οποία αναγκάζονται σήμερα να περάσουν τετραμείλις οικογένειες!

Ο Στέφανος ήθελε να είναι πολύ ξεχωριστή αυτή η βραδιά. Το χρωστούσε στην Ελβίρα, ήθελε να της δείξει πόσο την αγαπούσε, κι ας έβγαζε μερικές φορές υπέρμετρο εγωισμό, όπως εκείνη τον κατηγορούσε.

Από το απόγευμα κιόλας ένωσαν μαζί δυο τραπέζια στο

αρκετά μεγάλο σαλόνι –άγνωστο είδος στα σπίτια των άλλων φοιτητών– και τα γέμισαν με φαγητά που είχαν παραγγείλει από catering. Κι ήταν τόσο πλούσια όλα, ώστε θα μπορούσαν να σκανδαλίσουν ακόμα και το ζευγάρι στον πίνακα του Γκούσταφ Κλιμτ, το γνωστό *Φιλί*, που κοσμούσε τον κεντρικό τοίχο.

Η Ελβίρα τον είχε παρακαλέσει να είναι πιο εγκρατής στις αγορές. «Δεν είναι δεξίωση, βρε αγάπη μου. Μια χαρά θα είναι τα παιδιά με μερικά σνακ ή έστω finger food. Όλα αυτά είναι υπερβολή. Κι άλλωστε έρχονται να πιουν και να διασκεδάσουν, όχι να φάνε...»

«Έλα τώρα, όλοι αγαπούν το φαγητό. Οι περισσότεροι έχουν τρελαθεί στα σουβλάκια και στις μακαρονάδες», της είπε, κάνοντάς τη να τον αγριοκοιτάξει, με σκοπό να τον φρενάρει και να μην ξεστομίσει τη λέξη «πεινάλες». Την έλεγε κάπου κάπου.

Όλα τα είχε υπολογίσει ο Στέφανος, εκτός από ένα: ότι όλοι αυτοί αποδείχτηκαν... νεροφίδες και εξαφάνισαν όλα τα ποτά, οκτώ μπουκάλια βότκα, τρία μπουκάλια ουίσκι, κάτι μαρτίνι, κάτι λικέρ, κάτι καλούα, ενώ δυο μερακλήδες δάσκαλοι είχαν γονατίσει ένα μεγάλο μπουκάλι ούζο. Έπρεπε λοιπόν να βγει για ανεφοδιασμό, αφού ήταν ακόμα δύο το πρωί και το πάρτι σίγουρα θα τραβούσε κι άλλο.

Ένωθε έντονα τους καρδιακούς του παλμούς, όπως και μια μυϊκή ένταση, κι αισθανόταν ότι ήταν ακόμα απόγευμα κι όχι χαράματα. Έκλεισε το μάτι στον Αχιλλέα και του είπε με νόημα: «Όπως τα έλεγες, αδελφέ! Σούπερ είμαι...»

Αφού συνεννοήθηκε με την Ελβίρα για την ανάγκη νέων προμηθειών –τα περισσότερα φαγητά είχαν μείνει άθικτα– κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Ωστόσο εκείνη τη στιγμή ο dj

–είχε νοικιάσει και dj ο αθεόφοβος για να εντυπωσιάσει τους πάντες και να υπάρχει εξασφαλισμένα καλή μουσική χωρίς διακοπή– έβαλε ένα κομμάτι που ο Στέφανος λάτρευε: το *Hotel California* των Eagles.

Μπορεί όταν γράφτηκε –το 1969– εκείνος να μην υπήρχε ούτε ως σκέψη στο μυαλό του νεαρού τότε πατέρα του, αλλά πάντα τον συγκινούσε, ήταν σαν χάδι στην ψυχή του. Δεν άνοιξε ποτέ λοιπόν την πόρτα για να βγει, αλλά πήρε αγκαλιά την Ελβίρα κι άρχισε να τη χορεύει και να της τραγουδάει:

*Welcome to the hotel California
Such a lovely place
Such a lovely face.
Plenty of room at the hotel California
Any time of year, you can find it here...*

Τη φίλησε με λαχτάρα και πάθος, την έσφιξε με δύναμη πάνω του, ακούμπησε με τα χείλη του τον λαιμό της και της ψιθύρισε στο αυτί: «Όταν φύγουν όλοι θ' αρχίσει το δικό μας πάρτι...»

Εκείνη ήταν σαν να μην καταλάβαινε και πολλά απ' όσα της είπε.

«Έχεις πει αρκετά, ε, Ελβίρα;»

«Το πάρτι μου είναι, δεν είναι;»

«Είναι, μωρό μου, είναι. Δε σε μαλώνω, απλώς σε θέλω δυνατή ως το πρωί... Κι έχω τον τρόπο να σε κάνω, πίστεψέ με...»

Κρεμόταν ολόκληρος από τα σαρκώδη χείλη της. «Αυτά θα με στείλουν στον παράδεισο!» της είπε, και τη φίλησε ξανά,

χαϊδεύοντας το ντεκολτέ της στο ημίφως. «Γυναίκα με μια αρμαθιά κλειδιά για τον παράδεισο...»

Η παροιμιώδης υγρασία της Πάτρας τού τρυπούσε τα κόκαλα καθώς κατευθυνόταν προς την πλατεία Όλγας, μαζί με τον Αχιλλέα που τον ακολούθησε για παρέα. Ήταν Σάββατο, που σημαίνει νύχτα με ζωή, κι ήταν βέβαιος ότι όλο και κάποια κάβα θα έβρισκε ανοιχτή, έτοιμη να ξεδιψάσει τους σπιντάτους φοιτητές μιας πόλης που σπάνια κοιμάται, αν κοιμάται ποτέ.

Στον μεγάλο και λαμπερό πεζόδρομο της Ρήγα Φεραίου εξελίσσονταν δεκάδες αυτοσχέδια πάρτι στα μαγαζιά, με εκατοντάδες φοιτητές και φοιτήτριες να απολαμβάνουν την ξεγνοιασιά τους και να ταΐζουν με το ατέλειωτο κέφι τους τον αιδηφάγο βωμό του γλεντιού.

«Κανένα πάρτι όμως δεν έχει Ελβίρα, κι ας είναι οι μισές από δαύτες στον δρόμο σχεδόν τσίτσιδες, έτοιμες για όλα. Η μικρή μου έχει φινέτσα, κλάση, γοητεία, και πάνω απ' όλα μέτρο και αξιοπρέπεια», είπε μέσα του, κι ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει κι άλλο. Δυνατά, πολύ δυνατά.

«Είμαι ερωτευμένος και ευτυχισμένος. Ποτέ δεν ήμουν τόσο», δήλωσε στον Αχιλλέα, που έβαλε τα γέλια.

«Έλα τώρα, φιλαράκο, μαζί μιλάμε...»

«Τι εννοείς, ρε;»

«Τι να εννοώ; Έναν μήνα μείνατε χώρια κι εσύ πρέπει να φρόντισες καμιά δεκαριά, αν έχω μετρήσει σωστά...»

«Ε, καλά τώρα... Αυτές ήταν της μιας νύχτας. Άντε, των δύο! Απλώς για τη λειτουργία των νεφρών! Αυτό σημαίνει ότι δεν είμαι ερωτευμένος με την Ελβίρα;»

«Όχι, εντάξει, αλλά δεν ξέρω πώς θα αντιδράσεις αν τα... νεφρά σου έχουν πάλι ανάγκες».